

ת"פ 36499/06/15 - מדינת ישראל נגד ל צ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 36499-06-15 מדינת ישראל נ' צ(אחר/נוסף)
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ל צ

הנאשם

הכרעת דין

כללי

הנאשם נמצא זכאי, לאחר שמיעת ראיות, ועתה נמסרת הכרעת הדין המנומקת בעניינו.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלושה אישומים, בהם עבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה - לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); תקיפת בת זוג - לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם ובת זוגו ז א (להלן: "**המתלוננת**"), היו הורים לתינוק והתגוררו ברחוב ... בירושלים (להלן: "**הדירה**"). בנוסף לאישומים שיפורטו להלן, נהג הנאשם להכות את המתלוננת בפניה ולדחוף אותה, זאת בעת שהיתה בהריון.
עובדות האישום הראשון (להלן: "**האישום הראשון**"), מפרטות כי ביום 13.6.15, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בשיערה, באזור העורף, וכן בליסתה, גרר אותה לכיוון חלון בסלון הדירה והטיח את ראשה מספר פעמים בחלון. בנוסף, בעודו אוחז בעורפה ובליסתה, היכה אותה מאחורי ראשה והלם בה באגרופים לאיזור הלסת. בהמשך, כשהמתלוננת נכנסה לחדר בו ישן התינוק, בעט הנאשם בגבה וברגליה. המתלוננת הוציאה את התינוק מעריסתו, וביקשה מהנאשם שיחדל להכותה למען התינוק, אך הנאשם אחז בעורפה והיכה אותה באגרופים לצידי גופה באזור המותן. הנאשם המשיך במעשיו וצבט את המתלוננת בחוזקה בירכה. בהמשך, אמר למתלוננת כי אם יכנס לכלא הוא יחזור ויקבור אותה ואת בנה מתחת לביתה. כתוצאה מתקיפה זו, נגרמו למתלוננת סימן אדום בעורף וסימן שפשוף אדום בירך.

עובדות האישום השני (להלן: "**האישום השני**"), מצינות כי בשנת 2014, בעת שהמתלוננת היתה בחודש השמיני להריונה, אחז הנאשם בצווארה של המתלוננת והיכה בפניה. בהמשך, תפס בשערות ראשה וגרר אותה עד למקרה שהיה בדירה, שם שחרר את המתלוננת אשר נפלה על בטנה ההרה.

עובדות האישום השלישי (להלן: "**האישום השלישי**"), מתארות כי במהלך שנת 2014, בעת שהמתלוננת בישרה לנאשם כי היא בהריון, הגיב הנאשם בכעס, אחז בזרועותיה וניער את גופה משך מספר שניות.

2. הנאשם כפר בכל המיוחס לו, ולפיכך נשמעו ראיות. במהלך פרשת התביעה העידו העדים הבאים:

המתלוננת; שכנים של הנאשם והמתלוננת - נדיה רוזנברג (להלן: "**נדיה**") וציון אהרון (להלן: "**ציון**"); חברתה של המתלוננת בת אל ספרה (להלן: "**בת אל**"); אימה של המתלוננת י א (להלן: "**י**"); חוקרת מח"ש רוני שמואלי (להלן: "**החוקרת רוני**").

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו. בנוסף, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים.

הצדדים טענו לגבי הראיות שהוצגו, כל צד בהתאם לעמדתו. המאשימה לא התעלמה מסתירות שונות שעלו במהלך שמיעת הראיות, אולם טענה כי "**השאלה שניצבת היום בפני בית המשפט, האם המתלוננת חוותה אלימות מצידו של הנאשם אם לא... אל לבית משפט להיגרר לאותן השאלות המצויות בפריפריה של האישומים, במועדים הספציפיים, אלא האם מדובר בקורבן אלימות או באישה שהוזה, מעלילה עלילות ומשקרת בכל הנוגע לכל פרט בעדותה**" (עמ' 109 ש- 16-23 לפרוט'). אינני מקבל גישה זו, העומדת בסתירה ליסודות המשפט הפלילי: השאלה הניצבת בפני בית המשפט, היא האם עלה בידי המאשימה להציג ראיות המבססות את המיוחס לנאשם בכתב האישום, בעוצמה שהינה למעלה מספק סביר. ודאי שבמסגרת זו, על בית המשפט לבחון האם הוכחו האירועים המיוחסים לנאשם בעובדות כתב האישום, ולא להרשיעו בעבירה "כללית" של אלימות "כלשהי" בתקופה "בלתי מסוימת". הדבר מנוגד לזכויותיו של נאשם בהליך פלילי. עובדות כתב האישום הן הגודרות את המיוחס לנאשם, אשר מנהל בהתאם את הגנתו בהליך. באופן זה, בית המשפט איננו קובע האם "מדובר בקורבן אלימות או באישה שהוזה", אלא קובע האם הוכחו יסודות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום. אוסיף עוד לענין זה, ש"**ההנחה היא כי האמת היא שיפוטית לעולם אינה אמת מוחלטת**" (ע"פ 5270/14 **אהוד אולמרט נ' מדינת ישראל**, כב' השופט פוגלמן, פסקה 1, (29.12.2015)).

כפי שיפורט להלן, במקרה הנדון קיימות סתירות רבות, משמעותיות ביותר, היורדות לשורש תיאור האירועים, זאת במגוון היבטים, ומקימות למעלה מספק סביר באשר למיוחס לנאשם.

דין

האישום הראשון

3. האישום הראשון, מייחס לנאשם את האירוע המאוחר בזמן והחמור מבחינת אופי האלימות המתוארת בכתב האישום. מדובר באירוע מתמשך, בו פרטים שונים, לגבי רובם התעוררו סתירות רבות. כל אחת מסתירות אלה מעוררת סימני שאלה ותמיהות, במיוחד אלה המתייחסות לליבת האירוע, כאשר הצטברותן מעצימה את הקושי במתן אומן בגרסת המתלוננת. לפיכך, הדיון באישום זה יבחן את מסכת הראיות באופן מתקדם, בהתאם לסדר התרחשות הדברים.

א. הסיבה לכך שהמתלוננת נעלה את דלת הדירה: בחקירתה הראשית, העידה המתלוננת כי

הנאשם יצא לאירוע חתונה של חברו ואמר לה שתחכה לו כי ישוב מוקדם, אך כששב לפנות בוקר סירבה לפתוח את הדלת עד שפתחה אותה לאחר שהנאשם דפק על הדלת "**ממש חזק**" (עמ' 7 ש- 26-27 לפרוט'), "**בערך 20 דק' חצי שעה, שעה**" (עמ' 8 ש- 18

לפרוט'). בחקירתה הנגדית, הסבירה המתלוננת כי ביקשה שהנאשם ישוב במהרה באותו ערב, מכיוון שלא היה לו מפתח לדירה והיא רצתה ללכת לישון (עמ' 18 ש- 30-31 לפרוט'). גירסה זו עומדת בסתירה למסרון אותו אישרה המתלוננת ששלחה לנאשם, בו כתבה **"אהוב שלי תהנה תחזור אנחנו הולכים לישון"** (עמ' 27 ש- 18-20 לפרוט'). ככל שהמתלוננת אכן ביקשה שיחזור במהרה, שכן היא תמתין לו עד שישוב, כפי שטענה תחילה בבית המשפט, לא ברור מדוע הודיעה לו במסרון שיהנה ושהיא הולכת לישון. בנוסף, לאחר שעומתה עם טענת הנאשם לפיה נעלה את דלת הדירה בסוגר פנימי, לא היתה בטוחה כי אכן מדובר בתקופה בה איבדה את מפתח הדירה וקיבלה את המפתח של הנאשם. לצד זאת, מסרה הסבר אחר למניעת כניסת הנאשם אל הדירה, ולפיו לא רצתה כי הנאשם יכנס בשעה כזו לבית בשל נטייתו לחזור מאוחר: **"יש לנו ילד וכל הזמן הוא חוזר באמצע הלילה... למה שלא יחזור ויהיה איתנו"** (עמ' 19 ש- 1-5 לפרוט'). בהמשך חקירתה הנגדית לגבי אותה סוגיה, הבהירה המתלוננת כי כעסה על התנהלות הנאשם נבעה אף מ"חוסר נאמנותו" (עמ' 19 ש- 20 לפרוט'). לבסוף, אישרה המתלוננת כי למעשה כעסה על הנאשם ולפיכך החליטה לנעול את הדלת (עמ' 27 ש- 23-24 לפרוט'), ולא כפי שטענה תחילה כי הדבר נבע מכך שלנאשם לא היה מפתח לדירה.

ב. פתיחת הדלת: המתלוננת מסרה בעדותה גירסה לא הגיונית ולא סבירה, לגבי תחילת האירוע. לדבריה, לאחר שהנאשם דפק על הדלת, "פתחתי את הדלת ביד וברגל, לא הכנסתי אותו לגמרי ושאלתי אותו מה הוא רוצה..." (עמ' 8 ש- 20-21 לפרוט'). לא ברור מדוע החליטה המתלוננת כי יש צורך בפתיחת הדלת על מנת לשאול את הנאשם מה הוא רוצה. בהמשך, טענה המתלוננת כי הנאשם דחף את הדלת בכח פנימה, נכנס והם החלו להתווכח (עמ' 8 ש- 22 לפרוט'). יש לציין, כי לדברי המתלוננת מדובר בנאשם אשר נהג להכותה במהלך ויכוחים (עמ' 6 ש- 8-12, עמ' 12 ש- 29 לפרוט'). על רקע זה, תמוהה גירסת המתלוננת, אשר טענה כי לאחר הויכוח הוציאה את מכשיר הטלפון של הנאשם מהדירה, הנאשם הלך להביא אותו, ואילו המתלוננת לא ניצלה את ההזדמנות על מנת לנעול שוב את הדירה. לאחר שהנאשם הלך להביא את מכשיר הטלפון שלו, החלה, לטענת המתלוננת, התקיפה (עמ' 9 ש- 1 לפרוט'). הנאשם בעצמו הכחיש את כל נושא דחיפת הדלת על ידו, הוצאת מכשיר הטלפון וחזרתו אל הדירה - עמ' 103 ש- 4-7 לפרוט').

ג. מקום אחיזת הנאשם בגוף המתלוננת: גרסה ראשונה, מסרה המתלוננת לחוקרת רוני, יום לאחר האירוע, בעת שרוני וחוקרת מח"ש נוספת הגיעו לביתה של המתלוננת והקליטו את שיחתן איתה. בגרסה זו, טענה המתלוננת כי הנאשם "תפס בה בגרון מקדימה ובשיער וגרר אותה כשהוא אוחז בה מהעורף, וגורר אותה עד לחלון..." (ת/8, סעיף 4).

בהמשך, בעת מסירת הודעתה במח"ש, נושא האחיזה ב"גרון מקדימה" השתנה: **"הוא תפס אותי עם היד שלו באזור הלסת וגרר אותי לכיוון החלון...מצביעה על הלסת"** (עמ' 22 ש- 15-16 לפרוט'); **"כשאני עכשיו צלולה ורגועה אני נזכרת של תפס אותי באיזור הלסת והעורף..."** (עמ' 22 ש- 28-30 לפרוט').

בבית המשפט, בחקירתה הראשית, נעלמה לחלוטין האחיזה בגרון מקדימה, או אחיזה בלסת. המתלוננת העידה כי הנאשם **"תפס אותי בשיער (מצביעה על אחורי הראש) ואז הוא גרר אותי..."** (עמ' 7 ש- 28-29 לפרוט'). כך בהמשך: **"הוא גרר אותי עד לחלון עם"**

השיער... (עמ' 9 ש- 3 לפרוט'). גרסה זו שונתה בהמשך עדותה, כך שבנוסף לאחיזת יד אחת בשיער, נוספה אחיזה של יד שניה בעורף: **"הוא תפס אותי בצוואר (מדגימה אחיזה בעורף), היד השניה היתה בצוואר. יד אחת בשיער והשנייה בעורף"** (עמ' 9 ש- 11-12 לפרוט'). יש להדגיש, כי המתלוננת לא הסתפקה בשני התיאורים במילים בלבד, אלא אף הדגימה היכן אחז בה הנאשם. בנוסף, המתלוננת העידה בהקשר אחר, כי חלק מהאירוע מעורפל ואיננה זוכרת אותו, אולם טענה כי היא זוכרת שתפס בשיערה וגרר אותה אל החלון, וכדבריה: **"אני חייבת להיות מדויקת, זה היה וזה קרה וזו האמת שלי"** (עמ' 20 ש- 13-14 לפרוט'). על אף מידת ודאות ודיוק זו, המתלוננת לא הזכירה בעדותה בבית המשפט אחיזה בחלק הקידמי של צווארה או אחיזה בלסת. המתלוננת לא סיפקה כל הסבר מניח את הדעת לסתירות אלה.

ד. אופי הצעקות: המתלוננת העידה כי כאשר הנאשם גרר אותה עד לחלון הדירה, היא צעקה **"שיעזרו לי, ואני צורחת את הנשמה שלי שמישהו יעזור לי"** (עמ' 7 ש- 29-30 לפרוט'). בהמשך, לקחה את הילד לידיה, אך גם אז המשיך הנאשם באלימות עד שצרכה **"הילד שלי, הילד שלי"** (עמ' 7 ש- 31-32 לפרוט'). עדי התביעה נדיה וציון, העידו כי שמעו תחילה צרחות, **"פשוט מישהי צורחת צרחות בלי מילים, בלילה שומעים די טוב"** (עמ' 31 ש- 10, ש- 13, עמ' 43 ש- 17-18 לפרוט'). ציון הוסיף כי כבר בשלב ראשוני זה, שמע צרחות בהן נאמר: **"הילד שלי, הילד שלי"** (עמ' 45 ש- 3 לפרוט'), וכן: **"הילד נחנק, הילד נחנק"** (עמ' 46 ש- 10-15 לפרוט'). בהמשך, נדיה האזינה מעבר לדלת, שמעה את הנאשם מדבר בצורה רגועה, שבה לביתה אך הצעקות התחדשו כעבור כרבע שעה (עמ' 31 ש- 15-21, עמ' 32 ש- 13 לפרוט'). בשלב זה, הצעקות היו לגבי הילד: **"הבן שלי מת"** (עמ' 32 ש- 26-28, עמ' 29 ש- 12-13, לפרוט'), או **"הילד שלי נחנק"** (עמ' 43 ש- 19 לפרוט'). יש לשוב ולציין את הסברם של שני עדי תביעה אלה, לגבי היכולת לשמוע היטב כל רחש בביתם הנאשם והמתלוננת (עמ' 41 ש- 3-5, עמ' 46 ש- 17-20 לפרוט').

עדות זו של עדי התביעה, עומדת בסתירה לגרסת המתלוננת כי צעקה שיעזרו לה, וכן צעקתה **"הילד שלי"**. הצעקות **"שמישהו יעזור לה"**, כלל לא נשמעו על ידי עדי התביעה, ואילו הצעקות לגבי הילד נשמעו, אך תוך שימוש המתלוננת במילים שונות מאלה להן טענה, כאמור לעיל. המילים בהם השתמשה המתלוננת בצעקותיה, בהתאם לעדויות עדי התביעה, אינן מתיישבות עם תקיפתה שלה, כאשר אף לגרסתה - לא עלה כל חשש לשלומה של הילד.

ה. אופי האלימות: בחקירתה הראשית בבית המשפט, העידה המתלוננת תחילה כי הנאשם **"תפס אותי בשיער... גרר אותי עד החלון... הוא בועט בי, מרביץ לי וכאפות והוא פשוט לא הניח לי גם אחרי שתפסתי את הילד והתחננתי אליו שיעזוב אותי הוא לא הרפה ממני עד שצרחתי הילד שלי, הילד שלי והשכנה עלתה..."** (עמ' 7 ש- 28-32 לפרוט'). גם בהמשך, לאחר שהמתלוננת התבקשה לתאר "בפרטי פרטים" מה כללו המכות, ענתה כי **"הוא גרר אותי עד לחלון עם השיער ואז כשהוא שיחרר אותי, הלכתי לכיוון החדר והוא פשוט לא הפסיק לבעוט בי תוך כדי, אחר כך אני תפסתי את הילד... הוא תפס אותי עם היד בירך, ממש צבט אותי וזה הסימן שהראיתי לשוטרת וגם הראיתי לה את הבעיטות שלו"** (עמ' 9 ש- 3-6 לפרוט'). במהלך תיאור דברים זה, פירטה המתלוננת גרירה

בשיער, בעיטות רבות ומכות, ואף מיקדה את תיאור התקיפה בבעיטות לגביהן הציגה, לדבריה, סימני חבלה לשוטר. רק בהמשך עדותה, לאחר שב"כ המאשימה היפנתה את המתלוננת למה שהתרחש בסמוך לחלון, העידה המתלוננת כי הנאשם **"דפק לי את הראש בקיר"** (עמ' 9 ש- 9 לפרוט'), ובהמשך טענה כי דפק את ראשה **"בקיר, כמה פעמים"** (עמ' 9 ש- 17 לפרוט'). המתלוננת אף הוסיפה כי מדובר בהטחת ראשה בכח, מספר פעמים, בקיר (עמ' 20 ש- 23 לפרוט'). לא ברור כיצד חלק זה של התקיפה, ללא ספק חלק משמעותי ביותר, נשמט מתיאור המתלוננת, עליו חזרה פעמיים בלא שטענה כי איננה זוכרת את פרטי האירוע.

בעת שמסרה את גרסתה לחוקרת רוני, בשיחה המוקלטת, טענה המתלוננת לאלומות חמורה מכך: **"דפק את ראשה בחלון, נתן לה אגרופים בפנים, באיזור העורף ובעט בה בגב"** (ת/8, סעיף 4). בנוסף לקושי הקיים בין הטחת ראשה בחלון לעומת הטחת ראשה בקיר, אשר יידון להלן, בגרסה ראשונית זו טענה המתלוננת גם לאגרופים בפנים ובעורף.

1. מקום הטחת ראשה של המתלוננת: המתלוננת העידה בבית המשפט, כי הנאשם גרר אותה לעבר חלון והטיח את ראשה בקיר (עמ' 9 ש- 9 לפרוט'). כאמור לעיל, מדובר בפרט שלא עלה בעדות המתלוננת בבית המשפט עת תיארה בפירוט את אופן תקיפתה, ואולם לאחר שציינה, בתגובה לשאלת ב"כ המאשימה לגבי ההתרחשות באיזור **"החלון"**, שהנאשם הטיח את ראשה מספר פעמים **"בקיר"** - עמדה המתלוננת על כך שכך התרחשה התקיפה: תחילה, ציינה שראשה הוטח בקיר (עמ' 9 ש- 9 לפרוט'), ושבה על תיאור זה אף כשנשאלה מפורשות על ידי ב"כ המאשימה **"להיכן הוא דפק לך את הראש"** (עמ' 9 ש- 15 לפרוט'). כך, השיבה בחקירתה הנגדית כי הנאשם דפק את ראשה בקיר ליד החלון (עמ' 20 ש- 5 לפרוט'). בשלב זה, עומתה המתלוננת עם גרסתה הברורה והחד משמעית, כי הנאשם הטיח את ראשה בחלון עצמו: בהודעתה במשטרה, בסמוך לאירוע, ציינה מפורשות כי **"דפק לי את הראש בחלון"**. המתלוננת טענה בבית המשפט, כי היתה נסערת בעת שמסרה את תלונתה, (עמ' 20 ש- 11, 18, עמ' 20 ש- 2 לפרוט'), ועמדה על כך שראשה הוטח בקיר: **"אני חייבת להיות מדויקת, זה היה וזה קרה וזו האמת שלי... אני זוכרת שהטחה היתה בקיר עצמו"** (עמ' 20 ש- 13-14, עמ' 29-30 לפרוט'). המתלוננת הסבירה סתירה זו בהודעתה הראשונה לשוטר, כי **"רציתי שהשוטר ירד ממני, רציתי להגיד בערך מה היה שם ושילך"** (עמ' 21 ש- 5-6 לפרוט'), אולם מדובר בהסבר שאיננו סביר והגיוני. לא ברור כיצד תיאור הטחת ראשה בחלון ולא בקיר עשוי **"להוריד"** ממנה את השוטר, וודאי שלא ברור מדוע רצתה לומר רק **"בערך"** מה היה, כאשר היא זו שפנתה בתלונה למשטרה. הסבר זה לסתירה האמורה, או הסבר לפיו הסתירה נובעת מהיותה נסערת, מעלים תמיהות ותהיות. תמיהות אלה מתעצמות ומתחזקות לנוכח העובדה שהמתלוננת שבה על גרסה זו למחרת היום, בעת שחוקרות מח"ש הקליטו את גרסתה בזירת האירוע, שם שבה המתלוננת על כך שהנאשם הטיח את ראשה בחלון (ת/8, סעיף 4, וכן נ/2).

המתלוננת הסבירה בבית המשפט, כי גם בשלב זה **"לא עיכלתי עדיין את הדברים"** (עמ' 22 ש- 3 לפרוט'). קשה להבין כיצד **"עיכול"** הדברים למחרת היום מביא לשחזור שגוי בפרט משמעותי כגון הטחת ראשה של המתלוננת, מספר פעמים, בקיר או בחלון הבית. דברים אלה מקבלים משנה תוקף, כאשר המתלוננת מסרה עדות כתובה במח"ש, יומיים לאחר האירוע, בה ציינה מפורשות כי לאחר שהיתה נסערת ביום האירוע ולא עיכלה את הדברים, **"אני עכשיו יותר צלולה ורגועה"** (בהתאם

לציטוט המפורט בעמ' 22 ש- 28 לפרוט'). גם בהודעה זו, שבה המתלוננת על כך שהנאשם הטיח את ראשה בחלון (עמ' 22 ש- 29-30 לפרוט').

הסברה של המתלוננת בבית המשפט, כי גם ביום מסירת הודעתה במח"ש לא היתה צלולה ורגועה (עמ' 23 ש- 3 לפרוט'), איננה מתקבלת על הדעת בנסיבות אלה, וודאי שאיננה מספקת הסבר ראוי לשוני המהותי בין שלוש ההזדמנויות השונות בהן טענה שראשה הוטח בחלון הבית (בפני השוטר מיד לאחר האירוע, בפני חוקרות מח"ש בזירה למחרת היום, ובהודעתה במח"ש יומיים לאחר האירוע), לבין גרסתה בבית המשפט כי ראשה הוטח בקיר ולא בחלון הבית.

ז. סימני חבלה: המתלוננת העידה על אירוע אלימות קשה, במהלכו הוטח ראשה בחוזקה, מספר פעמים, בקיר (עמ' 9 ש- 17, עמ' 20 ש- 22-23 לפרוט'). המתלוננת אף הסבירה כי במהלך אירוע זה **"הוא כמעט הרג אותי"** (עמ' 7 ש- 24 לפרוט'). מתיאור האירוע על ידי המתלוננת, עולה כי הטחת ראשה בקיר הינו החלק החמור והקשה במהלך התקיפה, אשר התאפיינה אף בבעיטות ובמכות. בדבריה לחוקרת רוני, יום לאחר האירוע, ציינה בנוסף **"אגרופים בפנים, באיזור העורף ובעט בה בגב"** (ת/8, סעיף 4). אין ספק כי אופן תיאור זה, מקים צפיה לחבלות משמעותיות על גופה של המתלוננת. המתלוננת, אשר היתה מודעת לכך, העידה בבית המשפט על החבלות שנמצאו על גופה: סימני חבלה ברגליה ובשפתה, אותם הראתה לשוטרת שהגיעה למקום מיד לאחר האירוע (עמ' 8 ש- 9-10 לפרוט'), וכן כי **"היתה לי נפיחות פה (מצביעה על צד ימין של המצח)"** (עמ' 9 ש- 21 לפרוט'). סוגיית החבלה המתבקשת במצח, עלתה שוב בהמשך עדותה: **"הייתה לי נפיחות במצח, היה לי אדם בירך, בעיטות שהוא נתן לי, היו לי כאבים ממש חזקים ברגליים, לא הצלחתי להזיז את הגוף שלי כמה ימים הרגשתי שהוא תפוס וכואב, כאבי ראש הרבה זמן היו לי"** (עמ' 13 ש- 14-16 לפרוט'). המתלוננת אף ציינה מפורשות לגבי החבלה במצח, כי חוקרת מח"ש **"בעצמה ראתה את הנפיחות"** (עמ' 22 ש- 26 לפרוט').

כאשר עומתה המתלוננת עם העובדה שחוקרת מח"ש לא הבחינה בחבלה במצחה, השיבה תחילה שאיננה זוכרת אם הראתה לה את החבלה (עמ' 23 ש- 19 לפרוט'), בהמשך שבה על כך שהראתה לה חבלה זו (עמ' 23 ש- 21 לפרוט'), ולבסוף העידה שהראתה סימן על הירך, ולגבי הנפיחות במצח **"לא ראיתי צורך להראות"** (עמ' 23 ש- 25 לפרוט'). באופן דומה, טענה המתלוננת כי הראתה לחוקרת מח"ש סימן חבלה בשפתה (עמ' 24 ש- 1-5 לפרוט'), אך לא מסרה כל הסבר לכך שחוקרת מח"ש ציינה סימן המטומה קטן על הירך הפנימית בלבד.

החוקרת רוני ציינה בדו"ח שערכה, כי ביקשה באופן מפורש מהמתלוננת **"שתראה את החבלות שנהיו לה כתוצאה מהמכות שאותן קיבלה. הנ"ל הראתה לנו סימן המטומה קטן בירך הפנימית שלדבריה נהיה כתוצאה מכך של תפס בה בחוזקה"** (ת/8, סעיף 7). מדובר בסתירה מהותית, לגבי העובדה שלא הראתה חבלה כלשהי במצח, על אף שטענה בבית המשפט כי הראתה, אך יותר מכך - לא ניתן לקבל את העובדה שסוג אלימות כפי שתואר על ידי המתלוננת, לא הותיר על גופה כל חבלה, למעט סימן קטן על ירכה (יצוין כי המתלוננת טרחה להצביע על סימן קטן במקום אינטימי, אך סימני חבלה אחרים בהם ניתן להבחין בצורה קלה יותר, לא נצפו על ידי חוקרת מח"ש, ודאי לא אותם סימני החבלה אותם תיארה המתלוננת, של נפיחות במצחה).

החוקרת רוני, לא היתה היחידה שלא הבחינה בסימני החבלה שהיו, לגרסת המתלוננת, במצחה: מספר עדים הבחינו במתלוננת מיד לאחר האירוע, בטרם החוקרת רוני בחנה סימני חבלה יום למחרת.

תחילה, עדי התביעה נדיה וציון שהו עם המתלוננת בביתם, עד להגעת שוטרת למקום. נדיה העידה כך: **"לא ראיתי סימני חבלה עליה. בחנתי ולא ראיתי...בחנתי ויזואלית... בחנתי אם יש עליה סימני אלימות או משהו שהיה מדבר על אלימות, גם לא ראיתי, לא... הסתכלתי כשהיינו אצלי בבית, המצב היה רגוע, הסתכלתי עוד פעם לראות בטוחה שאין איזה סימנים, לא ראיתי"** (עמ' 37 ש- 4-10 לפרוט'). באופן דומה, העיד ציון כי **"אני מסתכל על בנאדם אם הוא חבול... היא לא היתה חבולה, לא ראיתי משהו שהוא נגלה לעין, שמראה שהוא הרים עליה יד"** (עמ' 44 ש- 4-5 לפרוט').

השוטרת הדס, אשר הגיעה לביתם של נדיה וציון מיד לאחר האירוע, שאלה את המתלוננת האם יש עליה סימני חבלה, והמתלוננת הראתה סימן אדום בעורף וסימן אדום "משופשף" בירך (ת/6). אף השוטרת הדס לא הבחינה בסימני חבלה במצחה של המתלוננת או בשפתה, כפי שטענה המתלוננת. באופן דומה לגרסתה הבלתי מתקבלת על הדעת של המתלוננת, לפיה הראתה סימני חבלה במצחה ובשפתה לחוקרת מח"ש, כך שבה וטענה בבית המשפט כי הראתה לשוטרת הדס את סימני החבלה במצחה ובשפתה. בהמשך טענה שלא הראתה את סימני החבלה במצחה (עמ' 24 ש- 8-10 לפרוט'). יודגש, כי גם בהקשר של השוטרת הדס, ציינה המתלוננת שבעת שבחנה את סימני החבלה על גופה, היה סימן חבלה באזור המצח (עמ' 24 ש- 22 לפרוט'). לא נמצא כל הסבר מניח את הדעת, מדוע שוטרת וחוקרת מח"ש, ימנעו מלציין סימני חבלה משמעותיים, עליהם הצביעה המתלוננת כביכול, אשר יש בהם לחזק את גרסתה. בנוסף, לא ברור מדוע שני עדי תביעה נוספים, נדיה וציון, יצינו כי לא הבחינו בסימני חבלה על גופה של המתלוננת.

ח. התנהלות המתלוננת לגבי הילד: המתלוננת העידה כי היתה בחדרה עם הילד, בעת שנדיה דפקה בדלת ביתם. לדבריה, הנאשם פתח את הדלת ואז היא רצה אל נדיה וביקשה את עזרתה לצאת משם עם הילד. בשלב זה, הלך הנאשם, לקח את הילד לכיוון המטבח, עד שנענה לבקשותיה ובקשות נדיה ונתן להן את הילד (עמ' 8 ש- 1-5 לפרוט'). המתלוננת לא סיפקה הסבר כלשהו לשאלה שנשאלה, מדוע הניחה את הילד במיטתו בעת שנדיה דפקה בדלת הבית, כאשר למעשה ביקשה לעזוב את המקום (עמ' 11 ש- 10-12 לפרוט'). התנהלות בלתי מוסברת זו, עומדת למול גרסת הנאשם כי כלל לא התרחש אירוע תקיפה כלשהו, וודאי שלא אירוע במהלכו אחזה המתלוננת בתינוק. לפי עדות הנאשם בבית המשפט, הוא החזיק בתינוק בזרועותיו בעקבות בכיו, והמתלוננת פתחה את דלת הבית בעת שנדיה דפקה על הדלת (עמ' 104 ש- 12-13 לפרוט'). דברים אלה עולים בקנה אחד עם עדותה של נדיה: אמנם, נדיה העידה תחילה כי המתלוננת היא שפתחה את הדלת, אך עומתה עם גרסתה במח"ש שם העידה כי הנאשם פתח את הדלת, בהמשך שהמתלוננת פתחה אותה, ולמעשה בעדותה במח"ש לא זכרה מי פתח את הדלת. לצד זאת, נדיה העידה במח"ש, וחזרה באופן חד משמעי על גרסה זו בבית המשפט, כי כשנפתחה הדלת עמד הנאשם בסמוך לכניסה עם הילד על ידיו (עמ' 34 ש- 5-11 לפרוט'). עדות זו, של עדת התביעה נדיה, מתיישבת עם גרסת הנאשם, ועומדת בסתירה לגרסתה הלא הגיונית של המתלוננת, כי הנאשם פתח את הדלת, המתלוננת רצה אל נדיה ללא הילד אותו השכיבה במיטה, ביקשה את עזרת נדיה לצאת מהדירה עם הילד, ורק בשלב זה ניגש הנאשם ולקח את הילד לידיו לכיוון המטבח. בהקשר לחלק זה של האירוע, יש להפנות לעדותה של המתלוננת, לגבי התקיפה הברוטאלית והמתמשכת על ידי הנאשם, אשר לדבריה היה נסער מאד ועצבני (עמ' 24 ש- 26 עד עמ' 25 ש- 1

לפרוט'). אף גרסה זו לגבי מצבו הנפשי של הנאשם, עומדת בסתירה לעדות הנאשם, כי היה רגוע וניסה להרגיע את המתלוננת שצרכה בבית, למרות שלא נקט כל אלימות כנגדה (עמ' 105 ש-4, ש-21-24 לפרוט'). עדותו של הנאשם מוצאת חיזוק וביסוס בעדות עדת התביעה נדיה, אשר הגיעה, כאמור, אל דירתם של המתלוננת והנאשם. תחילה, הגיעה נדיה אל הדירה בעקבות צרכות המתלוננת, אך נעמדה מחוץ לדלת והקשיבה. כבר בשלב זה, העידה נדיה כי **"שמעתי גבר שזה ל שמדבר רגוע... אז הצרחות הפסיקו"** (עמ' 31 ש-18-19 לפרוט'). בשלב מאוחר יותר, לאחר שהתחדשו הצרחות, שבה נדיה אל הדירה, ודפקה על הדלת. לגבי התנהלות הנאשם בשלב זה, ציינה נדיה: **"ראיתי אותו רגוע, גם המום, זה מה שחשתי, שהוא גם בסיטואציה שהוא לא יודע מה לעשות ואיך להגיב, זה מה שחשתי"** (עמ' 35 ש-1-2 לפרוט').

נדיה העידה לגבי המתלוננת ש**"ההתנהגות שלה לא היתה כל כך שפויה... ל עמד בין המטבח לסלון, באמצע כזה, עמד עם התינוק על הידיים, ואז לפי מה שראיתי, גם הוא היה המום לא ידע מה לעשות, וגם אני לא ידעתי מה לעשות, כי לא הפסיקה לבכות, פשוט זה לא לבכות, היתה בהיסטריה... היא לא היתה מסוגלת לנהל שיחה, או לענות על השאלה... היא היתה נראית לא שפויה..."** (עמ' 33 ש-3-11 לפרוט').

בהמשך, הסבירה נדיה כי גם לאחר שהמתלוננת הגיעה לביתם של נדיה וציון, המתלוננת **"לא היתה כ"כ שפויה, לא יכלה לדבר, לא שאלתי אותה, כי כל הזמן היתה עם איזה מן גניחות, לא יודעת להסביר, היתה בהיסטריה. אחרי שהשוטרים באו והכל השתנה... פתאם התנהגותה השתנתה, שהיא יכלה לענות על שאלות, היה לי מוזר, כי שעה אני עם התינוק שלה, והיא במצב נפשי שהיא אפילו לא מסוגלת לקחת אותו ולענות ולא לדבר..."** (עמ' 35 ש-11-15 לפרוט'). נדיה הבהירה כי **"היא לא בכתה שירדו לה דמעות, זאת היסטריה בלי דמעות, עם קולות"** (עמ' 36 ש-21 לפרוט').

אף עד התביעה ציון, היה שותף להתרשמותה של נדיה, כאשר המתלוננת הגיעה לביתו: **"היא היתה בהיסטריה... לא בבכי. בכי מוזר..."** (עמ' 43 ש-23-24 לפרוט'), ובהמשך: **"בכתה. בכי מוזר, בלי דמעות... כמו היסטריה ומלווה באיזה הבעת פרצוף של מישהי שבוכה אבל בלי דמעות, משהו מוזר"** (עמ' 45 ש-12 לפרוט'). כמו נדיה, גם ציון התרשם מהשינוי החד והקיצוני שחל בהתנהגות המתלוננת, כאשר הגיעו למקום שוטרים (עמ' 45 ש-26 לפרוט').

יש להדגיש כי לא מצאתי כל דופי בעדות שני עדי התביעה נדיה וציון, או הטיה כלשהי בעדותם, על אף ניסיון המאשימה להציג קושי שלהם להעיד כנגד הנאשם. לא מצאתי ביסוס אמיתי לקושי שכזה.

ט. אמירות המתלוננת לשכניה: המתלוננת העידה, שמיד עם הגעת נדיה לדירתה, ביקשה המתלוננת ממנה שתעזור לה ולילד לצאת וכן שהנאשם מרביץ לה (עמ' 8 ש-2-3 לפרוט'), כפי שאכן ניתן לצפות מאישה שזה עתה הוכתה על ידי בן זוגה. עדת התביעה נדיה, העידה בבית המשפט, כי המתלוננת אכן ביקשה ממנה שתיקח אותה ואת הילד מהדירה, אולם לא ציינה דבר לגבי תקיפת המתלוננת על ידי הנאשם (עמ' 33 ש-3-4, עמ' 34 ש-21-22 לפרוט'). בהמשך, העידה באופן מפורש כי המתלוננת לא אמרה לה דבר לגבי תקיפתה על ידי הנאשם (עמ' 37 ש-12, עמ' 40 ש-3-5 לפרוט').

המתלוננת הוסיפה בעדותה, כי לאחר שהגיעה לדירתם של נדיה וציון, אמרה לציון **"אני סופגת את האלימות הזאת כבר הרבה זמן"** (עמ' 12 ש-29 לפרוט'). עד התביעה ציון העיד, כי המתלוננת ענתה לשאלתו מה קרה, שהנאשם לא רוצה לתת לה לצאת (עמ' 43 ש-31 לפרוט'), וכן ציון

מפורשות כי לא אמרה לו שהנאשם הרביץ לה (עמ' 44 ש- 2-3, עמ' 47 ש- 3-4 לפרוט'). ציון הוסיף ששמע את המתלוננת אומרת לשוטרת אשר הגיעה מאוחר יותר למקום, שהנאשם תקף אותה (עמ' 44 ש- 9-13 לפרוט'). בהמשך אישר, כי שמע את המתלוננת אומרת לשוטרת שהנאשם היכה אותה אף בעבר, אולם כל ששמע לגבי אלימות היו דברים אותם מסרה המתלוננת לשוטרת שהגיעה רק בשלב מאוחר לדירתם.

אני מוצא כי יש לייחס משקל רב לסתירות מהותיות אלה, לגבי עדות המתלוננת בסוגיה משמעותית כגון דבריה לעדים הראשונים בהם נתקלה מיד לאחר תקיפתה. היעדר הערה או אף רמז לעדים אלה, לגבי העובדה שהותקפה, כל זאת בניגוד לעדותה בבית המשפט, מחזקים את הקושי במתן אמון בעדותה של המתלוננת.

יש לציין תמיהה נוספת שהועלתה על ידי עדי התביעה נדיה וציון, אשר העידו כי המתלוננת לא ביקשה מהם להזמין משטרה (עמ' 37 ש- 12, עמ' 43 ש- 23-26 לפרוט'). מדובר בפעולה נוספת המתבקשת בנסיבות שתוארו לעיל, ודאי כאשר מדובר במתלוננת אשר התקשרה בעצמה למשטרה בהמשך.

4. חלק קטן מאד מהסתירות שפורטו לעיל, מצוי בשולי האירוע, אולם אין כל ספק כי עיקר משקל הסתירות עוסק בליבת האירוע. צרוף הסתירות, התמיהות, וסימני השאלה המתעוררים, מעלים ספק משמעותי ביותר לגבי מהימנות המתלוננת, ואינם מאפשרים לגבש תיאור קוהרנטי, אחיד, של האירוע או של חלק ממנו. יש להדגיש, כי סתירות אלה עולות בין גרסאותיה השונות של המתלוננת, ובין גרסאות אלה לעדויות עדי התביעה השונים, אף מבלי להידרש כלל לגרסת הנאשם.

האישום השני

5. המתלוננת העידה כי הוכתה על ידי הנאשם, בעת היותה בהריון, בעקבות ויכוח ביניהם: **"התווכחנו והיה טלטולים, החזקנו אחד את השני ובסופו של דבר הוא זרק אותי וקיבלתי מכה בבטן"** (עמ' 15 ש- 19-20 לפרוט'). בשלב זה, הדגימה המתלוננת בבית המשפט, כי הנאשם זרק אותה בדרך של הטלת שתי ידיים לפנים. מיד בהמשך, ציטטה ב"כ המאשימה את דברי המתלוננת לחוקרת מח"ש, כי אמרה שהנאשם **"נתן לי איזה כאפה ואז עפתי, נפלתי על הבטן"**, והמתלוננת אימצה תיאור זה (עמ' 15 ש- 25-27 לפרוט'). יש לציין, כי פרק זמן קצר קודם להדגמת המתלוננת את אופן התקיפה בבית המשפט, העידה על אותו אירוע כפי שהעידה במח"ש: **"הוא הרביץ לי, העיף לי כאפה ונפלתי על הרצפה. קיבלתי את המכה באזור הבטן"** (עמ' 7 ש- 10 לפרוט'). מדובר בתיאורים שונים של האירוע. ודאי קיים הבדל בין הדיפה בשתי ידיים לפנים, בעקבותיה סביר שהמתלוננת תיפול לאחור, לבין תקיפה ב"כאפה", כתוצאה ממנה עשויה המתלוננת ליפול על ביטנה. השתלשלות העדות בבית המשפט, כאשר המתלוננת תיארה תחילה מכת "כאפה", בהמשך הדגימה באולם דרך תקיפה שונה, ומיד שבה לאמץ תקיפה של "כאפה" במהלך אותו אירוע, מקשה לתת אמון בתיאור זה. עוד יש להדגיש, כי כל אחת מגרסאות אלה, מתארת אירוע שונה בתכלית מזה המיוחס לנאשם באישום השני, לפיו **אחז בצווארה של המתלוננת, היכה בפניה, תפס בשערות ראשה וגרר אותה עד למקרר בדירה, שם שחרר את המתלוננת אשר נפלה על בטנה ההרה**. למעשה, עוד בטרם אתייחס לקשיים המשמעותיים העולים מחומר הראיות, לגבי עדות המתלוננת בבית המשפט

בנוגע לאישום זה, הרי שתיאור האירוע שונה בצורה קיצונית מהמיוחס לנאשם בעובדות כתב האישום, ואין בו - אף אם היה מתקבל בהתאם לעדות המתלוננת בבית המשפט - כדי להוכיח את המיוחס לנאשם באישום זה.

6. לאחר אירוע התקיפה באישום זה, העידה המתלוננת כי פנתה לרופא, בפניו התלוננה על כאבי בטן בשל נפילה על ספה. המתלוננת הסבירה בבית המשפט, כי אמרה כך כיוון שהשלימה עם הנאשם לאחר התקיפה (עמ' 16 ש- 3 לפרוט'). הסבר זה אינו מבהיר מדוע בחרה המתלוננת בתיאור של נפילה על ספה, כאשר לטענתה הותקפה ונפלה על הרצפה, זאת גם אם היתה מעוניינת שלא לפגוע בנאשם. בנוסף, בחקירתה הנגדית השתנתה גרסה זו, לכך שאמרה לרופא כי נפלה מספה, ולא שנפלה על ספה (עמ' 67 ש- 13 לפרוט').

המתלוננת העידה כי הרופא היפנה אותה לבדיקת אולטרסאונד בבית החולים שערי צדק, לשם הגיעה באמצעות אמבולנס בליווי חברתה בת אל, אותה אף עדכנה בדבר האלימות מצידו של הנאשם. עיון בתעודות הרפואיות שהוגשו, מעלה כי המתלוננת כלל לא התלוננה על נפילה, על ספה או מספה, או על מכה בבטנה. בהתאם לאמור בבדיקה הראשונה בזמן (ת/3), המתלוננת טענה לכאבים ופונתה, לאחר בדיקה, לבית חולים בחשד להריון חוץ רחמי. בהתאם לאמור בבדיקה המאוחרת יותר, המתלוננת ביצעה בדיקה של "סקירת מערכות" בהריון, במהלכה התלוננה על כאבים ולכן פונתה לבית חולים (ת/4). אף במסמך רפואי זה, אין כל רמז לתלונת המתלוננת כי נפלה על ביטנה, עובדה שוודאי היתה מודגשת על ידי הרופא אשר היפנה את המתלוננת לבדיקה רפואית מעמיקה יותר בבית חולים (המתלוננת טענה כי אמרה זאת לרופא קופת חולים, עמ' 67 ש- 5-2 לפרוט', כאשר התעודות הרפואיות שצורפו הן של רופא קופת החולים).

7. בת אל העידה בבית המשפט, והוכרזה כעדה עוינת. לטענתה, לא היתה מעוניינת למסור עדות במח"ש, אולם נאמר לה כי אם לא תגיע - תילקח למתן עדות בניידת. בנוסף, טענה שנשאלה במח"ש שאלות מדריכות, וכן שציינה בפני החוקרת כי זוכרת את הדברים רק במעורפל. בת אל אישרה בעדותה כי ליוותה את המתלוננת לבית החולים לבדיקה, וכי לאחר הבדיקה אמרה לה המתלוננת שהנאשם דחף אותה (עמ' 53 ש- 27-28 לפרוט'). עוד אישרה, שהמתלוננת היתה הסטרית ובכתה כשסיפרה לה (עמ' 57 ש- 32 לפרוט'). בת אל טענה, במהלך כל עדותה בבית המשפט, כי תשובותיה נכתבו לאחר שנשאלה על ידי חוקרת מח"ש שאלות, בהן תוכן התשובה: **"זוהי אמרה שהיא אמרה לך כך וכך..."** (עמ' 54 ש- 23 לפרוט'), והיא אישרה את הדברים אותם זכרה "במעורפל". ניתן לקבל את עמדת המאשימה, כי בת אל העידה ללא כל הדרכה, הכל כמפורט בת/9, אולם לא ניתן להתעלם מהרקע לעדותה: תחילה, לא מסרה המתלוננת את פרטי החברה שליוותה אותה לבית החולים לאחר שהנאשם היכה אותה, וכשנשאלה לפרטיה, למחרת האירוע, אמרה כי היא ממהרת ותשלח את הפרטים בהודעה (נ/1). רק למחרת היום, ביום 16.6.15, מסרה המתלוננת את פרטיה של החברה, בת אל, אשר אישרה לחוקרת מח"ש כי המתלוננת אמרה לה שהוכתה על ידי הנאשם והוא הפילה על בטנה, לכן ניגשו לבדיקה אצל רופא (נ/3). בת אל אישרה בבית המשפט, שהמתלוננת פנתה אליה לפני שיחת הטלפון של חוקרת מח"ש אליה, אמרה לה שהזכירה את שמה במח"ש וביקשה ממנה להעיד (עמ' 60 ש- 14-21 לפרוט'). העובדה שהמתלוננת לא מסרה את פרטי חברתה, כביכול עדה התומכת בגרסתה, יום לאחר האירוע, כיוון ש"מיהרה", וכן שפנתה אל בת אל לגבי העדות, בטרם מח"ש יצרה איתה קשר, משתלבת עם חוסר רצונה של בת אל להעיד בבית המשפט ועם אופן עדותה כעדה עוינת, ומעוררת סימני שאלה רבים. בת אל אף העידה בבית המשפט על תוכן שיחת הטלפון

שערכה איתה המתלוננת: בהתאם לעדותה, המתלוננת הזכירה לה בשיחת טלפון לפני עדותה במח"ש, שסיפרה לה לאחר הבדיקה כי הנאשם תקף אותה, וכן שביקשה לעזור לחברתה המתלוננת בעדותה במח"ש (עמ' 63 ש- 17 עד עמ' 64 ש- 18 לפרוט'). יש מקום לתת משקל לחלק זה של העדות, המטיל ספק משמעותי ביותר בדבר אמיתות העובדה שהמתלוננת סיפרה לבת אל על אלימות מצד הנאשם.

8. לאור העובדה שבת אל אישרה, למעשה, את הפרטים הרלוונטיים בעדותה במח"ש, גם אם הסתייגה מאופן גבייתם, יש להתייחס לפרטים אלה.

בשונה מעדות המתלוננת, כי הבדיקה בוצעה בבית החולים שערי צדק, העידה בת אל שהבדיקה בוצעה בבית החולים הדסה הר הצופים (עמ' 62 ש- 5 לפרוט'). בנוסף, בשונה מעדות המתלוננת כי האירוע התרחש במהלך החודש השמיני להריונה, בסופו המתלוננת ילדה (עמ' 66 ש- 28-31 לפרוט'), העידה בת אל כי האירוע התרחש חודשים לפני הלידה (עמ' 62 ש- 30-31 לפרוט'). בהמשך, אישרה המתלוננת כי בת אל ליוותה אותה לבדיקה שביצעה במהלך החודש החמישי להריונה, וזו הפעם היחידה בה התלוותה אליה לבדיקה (עמ' 69 ש- 26 עד עמ' 70 ש- 10 לפרוט'). תיאור זה איננו עומד בקנה אחד, עם העובדה שהאלימות אשר הביאה, לכאורה, לצורך בבדיקה, לאחריה פירטה באוזני בת אל את האלימות - בוצעה חודשים **לאחר מכן**, עת היתה בחודש השמיני להריונה. לא ברור כיצד פירטה המתלוננת באוזניה של בת אל, את אופן תקיפתה, שהביא לכדי בדיקה בבית חולים, זאת חודשים בטרם הותקפה. לפיכך, לאחר שעומתה עם קושי זה, בחרה המתלוננת להעיד כי ביום הבדיקה, לא סיפרה לבת אל דבר לגבי אלימות מצד הנאשם, וכן כי כלל לא פירטה באזניה מה היה אופי האלימות (עמ' 70 ש- 29-32 לפרוט'). למתלוננת לא היה מענה לשאלת בית המשפט, כיצד לא שיתפה את חברתה, אותה נהגה לשתף בשיחות טלפון לגבי אלימות מצד הנאשם, כי הנאשם תקף אותה, זאת בזמן שהיא מלווה אותה לבדיקה רפואית בבית חולים בעקבות תקיפתה (עמ' 71 ש- 10-14 לפרוט').

זאת ועוד: גרסה זו עומדת בסתירה מוחלטת לגרסתה של בת אל במח"ש (ת/9 ש- 14-16), לפיה בדרכן חזרה מבית החולים סיפרה לה המתלוננת כי הנאשם דחף אותה והיא נפלה על הבטן, וכי אף נגח בה בראשה. בנוסף לסתירה הנוגעת בכך שמדובר בבתי חולים שונים, יש להתייחס לאופי האלימות עליו לכאורה סיפרה המתלוננת לבת אל, השונה מזה עליו העידה המתלוננת בעצמה בבית המשפט: כפי שאישרה בת אל בבית המשפט, וכמפורט בת/9, המתלוננת אמרה לה שהנאשם הרביץ לה, דחף אותה ונגח בה, בעוד המתלוננת העידה על טלטול ומכה, וכלל לא הזכירה נגיחה (עמ' 65 ש- 9-11 לפרוט').

המתלוננת ביקשה לפתור את הקושי בשאלת בתי החולים השונים, וטענה בחקירתה הנגדית כי איננה זוכרת לאיזה בית חולים התלוותה אליה בת אל, כאשר במהלך הריונה היתה בשערי צדק וכן בהדסה הר הצופים, זאת על אף שבתלונתה במח"ש טענה כי מדובר בבית החולים שערי צדק.

החל משלב זה של עדותה, לאחר שהתבררו סתירות רבות, גרסאות לא הגיוניות, ואף למעלה מכך, החלה המתלוננת להשיב כי איננה זוכרת, צעקה במהלך זה (עמ' 71 ש- 27 לפרוט'), פרצה בכי (עמ' 72 ש- 10 לפרוט'), ולאחר הפסקה - חדלה למעשה להשיב לשאלות (עמ' 74 לפרוט'). ראו עוד לגבי התנהלותה בבית המשפט בסעיף 10 להלן. אופן התמודדות זה של המתלוננת, עם סתירות ובעיות שהועלו לגבי גרסאותיה השונות וראיות נוספות, מעיד על קושי משמעותי ביותר במתן אמון בעדותה.

האישום השלישי

9. המתלוננת העידה לגבי האישום השלישי, כי התפתח ויכוח בינה לבין הנאשם על רקע העובדה שיצא לבלות ושב שתוי לפנות בוקר. במהלך דברים זה, צעקה המתלוננת על הנאשם היכן היה, ובשלב זה **"הוא תפס לי את שתי הידיים וניער אותי (מצביעה על זרועות הידיים) ואז הוא תפס לי בין שתי הידיים ובתן לי כאפות, הוא ביקש ממני לא להתערב בחייו"** (עמ' 6 ש- 22-23 לפרוט'). מדובר בתיאור שונה של האלימות המיוחסת לנאשם בעובדות האישום השלישי, שם יוחס לו "ניעור" גוף המתלוננת בלבד. בנוסף, הרקע לאירוע הינו שונה בתכלית, כאשר לעומת האמור לעיל, בעובדות המיוחסות בכתב האישום נכתב כי האלימות התרחשה בעת שהמתלוננת בישרה לנאשם כי היא בהריון. על מנת להסיר כל ספק כי המתלוננת לא העידה על האירוע המיוחס לנאשם באישום השלישי, טענה המתלוננת בבית המשפט כי האירוע עליו העידה התרחש כשלושה שבועות **לאחר** שהודיעה לנאשם כי היא בהריון. לנוכח האמור לעיל, ניתן לקבוע כי המתלוננת לא העידה על האירוע המיוחס לנאשם באישום השלישי.

התרשמות מהתנהגות המתלוננת בבית המשפט

10. התנהגות המתלוננת באולם בית המשפט היתה מוקצנת, חריגה ויוצאת דופן. מיד עם כניסתה, נרתעה המתלוננת מלהתקרב לדוכן העדים הנמצא במרכז האולם, זאת כאשר הבחינה בנאשם אשר ישב בקצה המרוחק של האולם. התנהגות יוצאת דופן זו, הביאה את בית המשפט לדאוג לנוכחות איש משמר בתי המשפט במהלך כל עדותה. נוכחות זו לא הפחיתה מהתנהגותה המוקצנת של המתלוננת, תוך אנחות, התנשפויות, הפסקות בעדות, צורך לשבת במהלך העדות, הערה כי היא סחוטה ולא יכולה יותר, ועוד (ראו לדוגמא בעמ' 7 ש- 7, 18, עמ' 16 ש- 1, ש- 9 לפרוט'). במהלך עדותה, אף לחשה המתלוננת לב"כ המאשימה, באופן שנשמע היטב באולם, כי איננה רוצה להיזכר עוד במעשים (עמ' 9 ש- 14 לפרוט'). לא מצאתי כי אופי המעשים שפורטו בעדות המתלוננת, כמוה נשמעות, למרבה הצער, מידי יום בפני מותב זה, תואם התנהלות דרמטית זו. יתרה מכך: כאשר בית המשפט היקשה על המתלוננת בשאלות בודדות לגבי פרטים בלתי סבירים שעלו בעדותה, ובהמשך לשאלות מצידו של ב"כ הנאשם, פרצה המתלוננת בבכי וביקשה להפסיק את עדותה (עמ' 71-72 לפרוט'). הסברה של המתלוננת כי איננה מדייקת בדבריה בשל בלבול, וכי אף במח"ש מסרה את דבריה מתוך בלבול (עמ' 72 ש- 16-17 לפרוט'), אינם מספקים כל הסבר להתנהלותה בבית המשפט, אלא מכרסמים באופן משמעותי במשקל שניתן לתת לעדותה. בשלב זה, הופסק הדיון על מנת לאפשר למתלוננת להירגע בטרם תמשך חקירתה הנגדית (עמ' 72 ש- 24 לפרוט'). עם חזרתה של המתלוננת מההפסקה, ולאחר שאלות ספורות, ענתה המתלוננת במונוטוניות חסרת גוון, לכל שאלה שנשאלה, במילים **"לא זוכרת"**, גם כשתשובה זו כלל לא היתה רלוונטית לשאלה שנשאלה (עמ' 74-75 לפרוט'). אופן התמודדות המתלוננת עם קשיים שעלו בעדותה, מחזק את סימני השאלה הרבים לגבי מהימנותה. יש לציין, כי במהלך המענה הסתמי האמור לשאלות ב"כ הנאשם, ניתקה המתלוננת אף קשר עין עם בית המשפט ועם ב"כ הנאשם, ובהתה בנקודה כלשהי באולם. מיד עם תחילת חקירתה החוזרת על ידי ב"כ המאשימה, שבה המתלוננת לענות לשאלות שנשאלה, תוך הפסקה חדה של ארשת הפנים המנותקת והקפואה, אותה עטתה בעת שענתה תשובה סתמית חוזרת ונשנית לשאלות ב"כ הנאשם. התנהלות חריגה זו, מתיישבת עם התרשמות העדים נדיה וציון, מהנתק הפתאומי בהתנהגות המתלוננת, בין שלב הגניחות וחוסר אפשרות התקשרות עימה בדירתם, לשלב התלונות והתקשרות מיד עם הגעת השוטרים לדירתם (עמ' 35 ש- 11-15, עמ' 45 ש- 11-12, ש- 26-27

לפרוט'). בנוסף, לא ניתן היה שלא להתרשם מהתנהלות בדרמטיות יתר, כפי שצינו אף עדי התביעה נדיה וציון (עמ' 35 ש- 7 עמ' 45 לפרוט').
אציין, כי הערות אלה הינן חריגות ויוצאות דופן עבור מותב זה, אך הערות אלה מתייחסות להתנהגות חריגה ויצאת דופן של המתלוננת כעדה בבית המשפט, התנהגות המשפיעה באופן משמעותי על מידת מהימנותה.

סוף דבר

נותר ספק כבד ביותר ומשמעותי מאד, ביחס לכל המיוחס לנאשם בכתב אישום זה, זאת בעוצמה שלמעלה מספק סביר.

לפיכך, אני קובע כי הנאשם זכאי מכל המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, תוך 45 יום.

המזכירות תעביר לצדדים עותק מהכרעת הדין.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ז, 10 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.